

бы пожелала, ето франка! Но Марійка ся разсърди и тя. Тогава той доде сръщу ѝ, като чи да искаше да ѝ направи нѣкое зло. Азъ ся уплашихъ, и, като викахъ, ся испрѣчихъ предъ Марійкж. Тогава *онзи человекъ* каза: «Що е това? отъ гдѣ излиза това дѣте? Я извадете го вѣнъ отъ тука». И дигна тоягжтж да мя удари. Но Марійка го въспре и му каза: «Ный ще ся разговоримъ по сетиѣ, господине; сега азъ треба да заведа това дѣте на Фуршь, и пакъ ще ся върна». И щомъ излѣзе отъ мандржтж, Марійка ми каза: «Да бѣгамы, Петко, да си идемъ отъ тука часъ по скоро, защото този человекъ е лошъ, и друго не може да ни направи освѣнъ зло». Тогава ный минахмы задъ плѣвникѣтъ, минахмы единж малкж ливадж, и отидохмы на Фуршь да тя трѣсимъ. Но тебе тя нѣмаше тамъ и не щѣха да ны оставятъ да тя чакамы. И тогава *онзи человекъ*, който бѣше ся качилъ на чърныйтъ си конь, доде подиря ны, и ный побѣгнахмы по надалечъ, и послѣ отидохмы да ся скриемъ въ коріѣжтж. И напоконъ доде и той тамъ, и, като чухмы чи иде, ный ся крїяхмы еще повече. И послѣ, като той замина, ный пакъ закачихмы да припкамы за да си идемъ у дома; и най сетиѣ ты доде и ны намѣри; и ето какъ стана всичко това. Не ли не съмъ забравилъ нищо, Марійке?